

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Θεατρική κίνησις: Κωστή Μπατσιᾶ «Τὸ πουλί τῆς νύχτας» (Πρωτοπαίχτηκε στὸ θέατρο Κοτοπούλη στίς 22 τοῦ Σεπτεμβρίου 1924).

Ἡ παράστασις τοῦ καινούριου ἔργου τοῦ κ. Κωστή Μπατσιᾶ ἀποτελεῖ —παρ' ἰσὺς ἀντιρροήσεις τῶν εἰς θεατοικούς κριτικούς αὐτοχειροτονημένων προχειρολόγων χρονογράφων τῶν Ἀθηναϊκῶν ἔφημερίδων— τὸ σπουδαιότερο θεατρικὸ γεγονός τῆς φετινῆς καιρῶν. Ἡ παράστασις αὐτὴ ἦταν συγχρόνως μιᾶ ἀποκλιση καὶ μιᾶ μοναδικὴ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ καινούριου ἔργου εἶνε μὲ λίγα λόγια ἡ ἀκόλουθη: Ἡ Νένα μιᾶ ὄφρα ἡ προσφώνησις βρίσκειται ὑστεροῦσα ἀπὸ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς ἑνὸς περιβάλλοντος ἐκμεταλλευστῶν τοῦ Πειραιῶς. Ἀπὸ τὸ περιβάλλον αὐτὸ θέλει νὰ τῆ βάλῃ κάποιος ἀπατητικός τῆς—ὁ Δημήτρης— πού παίζει τὸ ρόλο τοῦ «σωτήρα». Ζῆ καὶ αὐτοσὸ καιρὸ μαζὺ τῆς σὲ μιᾶ ἐπαρξία.

μὰ ὑστεροῦσα ἀπὸ λίγο ζητεῖ νέες συγκινήσεις σὲ μιᾶ περιπέτεια μὲ τὴν Λιζέττα—τύπο ἐπιπόλαιου κοριτσιοῦ τῆς «καλῆς τάξεως». Ἐτοίμη καταλείπει τὴ Νένα πού ξαναβρίσκει τὸ ἴδιον περιβάλλον καὶ φθάνει στὴν ἐσχάτη ἐξαθλίωσι ἐνῶ ὁ Δημήτρης ξαναζητᾷ καινούριες ἐρωτικὰ ἀπολαύσεις.

Ὁ συγγραφεὺς κατορθώνει στὸ ἔργο του νὰ ζωγραφίσῃ μ' ἑνα ἀξιοσημείωτο ρεαλισμὸ ἑνα κομμάτι τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς. Τύποι ἐκμεταλευτῶν, γυναικῶν διεφθαρμένων, ἐκβιαστῶν χωροφυλάκων περνοῦν μὲς στίς σκηνῆς τοῦ ἔργου, παρουσιάζονται μὲ ὁμότητα πού λίγο ἀπέχει ἀπὸ τὴν κανονικὴν, τὴν ἀδυσώπητην σάτυρα. Μὰ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ἔργου βρίσκει τὸ ἡλιομεταχειρισμένον καὶ πάντα καινούριον θέμα τῆς ἀγρίας κοινωνικῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ τὴν μιᾶ μερὶ καὶ τῆς γενεθλιαστικῆς σχέσεως τῶν δύο φύλων ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τὸ θέμα βέβαιον δὲν εἶνε τὸ μόνον πού μλορεῖ ν' ἀπασχολήσῃ τὸ σύγχρονον κενεῦμα—αὐτὸ δὲν περιμέναμε νὰ μᾶς τὸ ποῦν οἱ σκουριασμένοι Ἀθηναῖοι χρονογράφοι—εἶνε ὁμοίως πάντα σύγχρονον τὸ τονίζουμε στὴ *σημερινῇ ἐποχῇ*, ἐποχῇ ἐπαναστατικῇ. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ὁ συγγραφεὺς τὸ πραγματευεταί μὲ νέες ἀπόψεις μέσα στὸ Ἑλληνικὸ περιβάλλον. Τὸ ἔργο τοῦ κ. Κωστ. Μπατσιᾶ δίνει μιᾶ ἀνώτερον συγκίνησι, ἀπερνεύεται στὴν σκέψιν τοῦ θεατῆ. Εἶνε μιᾶ ὅσιν μέσα στὰ ἀνόητα καὶ ἀνάβηθα θέματα καὶ στοὺς σαγλανάλατους καὶ ἡλίθιους ληρισμοὺς τῶν περισσοτέρων Ἑλληνικῶν δραματικῶν ἔργων. Ἀπὸ τεχνικὴ ἀποψη τὸ ἔργο εἶνε ἄριστον. Ὅσα ἴσως ἴσως μονάχα νὰ παρατηρήσει κανεὶς πὺς ἡ πρώτη πράξις εἶνε λίγο τραβηγμένη καὶ κωμικὴ. Ἀπεναντίας ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη πράξις βρίσκονται σὲ ἀξιόλογον δραματικὸ ὕψος καὶ συγκροτοῦν ἀμείωτον τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἡ σκηνοθεσία γενικὰ ἦταν ἀνεπιτυχὴς ἐντελῶς τυπικὴ καὶ μηχανικὴ ἀσύμφωνη μὲ τὸ Ἑλληνικὸ περιβάλλον τοῦ ἔργου. Ἡ ὑπόκρισις ἀφρογῆ. Οἱ κ.κ. Ν. Ροζάν, Ἰ. Ἀποστολίδης καὶ Γ. Γληνὸς διέπλυσαν μ' ἐπιτυχία ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντας τύπους. Ἡ κ. Κοτοπούλη ὑπέροχη καὶ ἡ κ. Φωτ. Λούη πού καλὴ στὸ μικρὸ ἀλλὰ χαρακτηριστικὴ τῆς ρόλου. Ἡ κ. Μερ. Ροζάν ὑπερβολικὴ ἐτόνισε πάρα πολὺ ἐξωτερικὰ τὸ κωμικὸ μέρος τοῦ ρόλου τῆς ἀντὶ τὸ ἀφήσει νάρθει φυσιολογικὰ. Ἐτσι ἐξημίωσε τὴν τέχνην τῆς καὶ φάνηκε κατώτερη ἀπὸ τοὺς συνεργάτες τῆς καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὴν τῆς.

Α. Σ.